

въ Мюнхенъ, умр. 9 дек. 1844 с. т., ученик на Хайднъ, писалъ нѣколко опери: „Неразбория“, „Дяволътъ и шивачътъ“ и др., и музика къмъ Шилеровитѣ драми: „Орлеанска дева“, „Валенцайнъ“ и „Турандотъ“, а сжщо единъ концертъ, вариации и сонати за пиано и др.

Детушъ, Андре — Destouches, André — французски оперенъ компонистъ, род. 1672 въ Парижъ, умр. 3 фев. 1749 с. т., ученик на Кампра, писалъ нѣколко опери, отъ които „Jssé“, „Телемахъ“ и „Калипсо“ и особно „Професорътъ на лекомислието“ (едноактна) сж били най-много изпълняванитѣ навремето негови опери.

Дехтеревъ, Степанъ Аникиевичъ — руски църковенъ компонистъ, род. 1766 умр. 1813, като момче билъ алтистъ въ хора на графъ Шерметевъ, училъ при Сарти и въ Московския университетъ, капелмайсторъ на оркестра и хора на графъ Шерметевъ. Духовно-музикалнитѣ творения на Д. на брой 60 — повечето отъ които концерти — сж мелодични, и въ италиански духъ. Освенъ църковна—хорова музика, писалъ и свѣтска: „Освобождението на Москва 1812“, „Бѣгството на Наполеона“ и „Мининъ и Пошарски“ за хоръ и оркестръ. Всички духовно-музикални творби на Д. сж въ ржкописъ — непечатани.

Децима, лат. Decima — интервалъ отъ 10 диатонични степени, напр. отъ с¹—e², или подъ или надоктаваната терца на даденъ тонъ.

Дечей, Ернстъ — Decsey, Ernst — музикаленъ писателъ и критикъ, род. 13 апр. 1870 въ Хамбургъ, ученик на Брукнеръ въ Виенската консерватория на „Приятелитѣ на музиката“, живѣе сега въ Виена като критикъ на Neues Wiener Tageblatt. Писалъ: „Хуго Волфъ — животъ и творчество“, „Антонъ Брукнеръ“ — биография, съдържаща богатъ материалъ по лични впечатления, „Йоханъ Щраусъ“, „Фр. Лехаръ“.

Дешевранъ, Антуанъ — Dechevrens, Antoine — музикаленъ изследвателъ и историкъ, род. 3 ноем. 1840 въ Шенъ при Женева, умр. 17 ян. 1912 въ Женева, писалъ: „За ритъма въ латинската химнография“, „Етюди върху музикалната наука“, върху

арабската и китайската музика, а сжщо и ценни изследвания върху Григорианския хоралъ.

Джазъ — Jazz — терминъ, произхождащъ отъ изстачаването на английската дума „chase“ = преследвамъ, ловя, съ който се означава техниката на американската танцова музика, култивирана отъ започването на голѣмата война. Д. има своя произходъ въ смѣсцата отъ народната музика на североамериканскитѣ негри — съ елементи отъ европейската музика, проникнали всрѣдъ тѣхъ чрезъ английски мисионери и колонисти. Понеже американскитѣ негри сж дошли отъ Африка като роби — въ сжщностъ, Д. има общо съ африканската примитивна музика, на която е присжщо съединението на различни ритми (единъ особенъ видъ полиритмия) и провлачено преминаване отъ единъ тонъ на другъ и при най-малкитѣ интервали (четвъртоинни разстояния). На проникналитѣ всрѣдъ амер. негри духови инструменти — тромбонъ, тржба, кларинетъ, саксофонъ и сарузофонъ — тѣ пренасятъ техниката на своята музикална изразностъ и начинъ на изпълнение. Използувайки най-високитѣ и най-низки регистри за получаване на всевъзможни кресливи, тжпи, скърцащи и др. смѣшни тонове, тѣ създаватъ една твърде високо напреднала техника — нѣкакъвъ чудноватъ виртуозитетъ. Проникването на негрскитѣ таици въ салонитѣ извика образуването и на оркестри съ негри: тѣй, въ нѣкои американски градове се явяватъ още презъ 1915 първитѣ негрски танцови „оркестри“ отъ 4—5 човѣка, по подобие на които се образуватъ такива и отъ „бѣли“. Първитѣ Д. се явяватъ въ Европа презъ 1916. Елементитѣ на Д. — главно неговитѣ звукови възможности, се използватъ и за художествени цели при сериозни творения; и днесъ даже се говори за симфонически Д. Съставътъ на типътъ Д. оркестръ е: 2—3 цигулки, 2 контрабаса, 2 трджи, 2 тромбона, 2—3 хорни, 3-саксофона (въ разни строеве и голѣмини) 1 сарузофонъ, единъ клавиръ, челеста, банджо, тимпани и всевъзможни ударни инструменти — съставъ отъ инструменти съ ярко контрастиращъ характеръ на зву-